

Dels articles en son responsables, els del pis de sobre a casa.

No's retornen els originals, perquè tampoc s'en accepten.

SETMANARI SONOR

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER DE L'EMPATX, N.º 13, SOTERRANIS - TEL. ESPATLLAT.

CALONGE DE LA COSTA BRAVA

PREU: Cinco perrillas.

L'ACTANCIA AIGUALIDA

Sabeu allò de què us parlava dis-sabte passat, sobre si passa o no passa la llet pel colador?, doncs tenia tota la raó.

Vetaci que la meva tia —no us ho havia dit que jo tenia una TIA?— Doncs si, la meva TIA va anar a comprar llet i com que en fan tant poca i jo en bec molta, puig sols m'alimento de sopes de llet sense pa, va tenir d'anar a comprar-ne un petit a cada vaqueria portant-la a casa en tres ex-ampolles de gasosa. Per tal de que al barrejar-la no's produís cap explosió, puix podria donar-se el cas de que cap de les tres contingues la mateixa classe de trampa, vaig ordenar a la meva TIA que la fes bullir per separat, primer una, després l'altra i després la que quedava, la llet bull que te bull i un cop bullida la varem passar pel colador —un tros de franela d'un refajo vell de la meva TIA també per separat i, exacte, clavat, ni més ni menys, dels tres petits de llet varem sortir-ne: 1 petit i mig d'aigua i 1 petit i mig d'una cosa blanca que m'vaig pensar que seria la llet.

I ara em dono compte del per què joestic tan magrel!

Ai la meva TIA!, quin disgust que ha tingut quan ha vist tanta aigua. Ara runta per poder alimentar-me amb altre cosa que no sigui aquesta llet.

L'ESPARRUCAT DEL BARRI

PEL PA

Ara si que no seria extrany ni pot ser s'interpretaria malament que un home tot passant pel carrer al veurer una dona amb un pa sota el braç, li digués: «Pel pa et voldria».

Quan jo era petit la meva àvia me deia: «No llencis el pa que quan seràs gran te pot fer falta — i jo me'n reia i pensava: — Ma noi que'n seria de sec aquest pa si l'hagués de guardar per quan seré gran — i ara penso — «Ja ho crec que l'aprofitaria encara que fos sec; posat en remull dos dies abans me serviria per les sopes de llet (?) que ara haig de prendre sense pa —

Oh! si'n fa fer de coses el pa. Hi ha cada panarra, que ara al tenir d'estalviar-lo faria qualsevol tonteria. Pel pa fins es demanaria almoïna com un pobret — «Un tallet de pa per l'amor de... camarada» — Oh! sols de pensar-ho fa posar pell de gallina. Pel pa es robaria i pot ser pel pa s'arriparia a matar; pel pa es perd la vergonya, però lo més horripilant, demignant i esgarriós es que pel pa fins s'arriba a l'extrem de borrar els números de la tarja!

Això en bones paraules jo crec que vol dir: «menjar-se el pa dels altres».

L'ESPARRUCAT DEL BARRI

PANTALLA

Amics llegidors, diumenge passat vaig sofrir un contratemps molt greu que'm te encara disgustada. Us explicaré el què em passà: En Pau Closca d'Ur, Philips i Rosa Marcida vinguéren convidats a dinar a casa. —No vinguéren tots els de «La Xispa» per que els caviures no donen per tants— i naturalment es feu un xic d'extraordinari, el dinar s'allargà i lo que passa en aquests casos que una en surt de taula més tard que de costum i llavors tot varen ésser presses, vestir-me, arreglar-me i preparar-me, tot això amb rapidesa i gran nerviosisme puix eren més de les quatre i temia fer tard al cine. Ja estava llesta i al ser a la porta me recordo que no porto l'aparell màgic i amb una correguda vaig a cercar-lo i comprendreu lo nerviosa que estava, que al voler ficar-lo al «bolso», ai! me cau a terra i crinc, crinc crinc, tot fet a bocins. Vaig posar-me a plorar la meva desgràcia i estava disposada a no anar al cine. Els meus convidats me convenceren dient-me. —Apa tonta, no t'ho prenguis tant fort! Ves al cine i si no veus tant veuràs menys—. En Pau Closca d'Ur me tranquil·litza amb aquestes paraules: —Ves al cine i diumenge vinent tindràs un aparell nou.

I vaig anar al cine tota desarmada. Naturalment, sense l'aparell màgic, no he pogut veurer els detallets que a vosaltres llegidors vos interes-sen i agraden.